

Պարույր Սևակ

Փոստային լեզվով

Ես մարդ եմ կոչվում, եթե ոչ - ասե՞մ -
Պիտի կոչվեի հեռագրատուն,
Որ ունի... լոկ մե՛կ հեռագրավար:
Աշխարհի բոլո՛ր-բոլո՛ր ծայրերից
Անձանոթ-անհայտ մարդիկ բյուրավոր
Դարձրել են ինձ գաղտնարանն իրենց.
Առանց ավելորդ որևէ բառի,
Մինչևիսկ առանց կետադրության,
Գաղտնիքներն իրենց ինձ են վստահում.
Հայտնում և՛ վիշտը,
Ե՛վ խնդությունը:
Լռին վկան եմ ես նրանց սիրո,
Նրանց բաժանման ականատեսը,
Նրանց կարոտի խոսքերը գիտեմ
Եվ տատապանքի շնչին եմ ծանոթ:
Թե հարսանիք է՝
Նրանց բոլորի հյուրն եմ առաջին.
Եթե ծնունդ է՝
Իմն է առաջին բառն աչքալույսի.
Ու եթե թաղում՝
Ես եմ առաջին հուղարկավորը...

Տեղյակ եմ նրանց հաշտությանը,
Տեղյակ եմ նրանց ձախտրդությանը,
Դատարկ առիթով ուրախանալուն,
Դատարկ բաներից տխրելուն նաև,
Որ միշտ ջանում ու ձգտում են ասել
Առանց ավելորդ ո՛րևէ բառի
Եվ նույնիսկ առանց կետադրության.
Եվ այս պատճառով
Երբեմն կակազ-թլվատ են թվում...
Ես մարդ եմ կոչվում, եթե ոչ... կյանքում
Հեռագրատուն պիտի կոչվեի:
Եվ այդտեղից է գալիս երե՛ք բան.
-Ուրիշների ցավն ու խնդությունը
Իմ սրտին այնքա՛ն մոտ ընդունելը:
-Ծով գաղտնիքներըս,
Որոնց մի չնչի՛ն մասն եմ բաց անում:
-Եվ երրորդ՝
Նաև... թլվատությունըս...